

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 184.

Anden Samling.

64de Møde.

Lørdagen den 18de Januar.

(Fortsat).

Blechingberg (fortsat): Ligesaalidt troer jeg, at man med Fede kan erindre, at Fæstere muligens kan have forbedret sin Gaard, at der kan være Billighed for at tage Hensyn dertil ved at ordne disse Forhold. Det Mudsatte kan ligesaavel være Tilfældet; han kan have forringet sin Gaard, og § 5 er slet ikke bygget paa noget Hensyn til Maaden, hvorpaa han har behandlet sin Gaard; men overhovedet, det er jo dog Noget, der er en utvivlsom Sandhed, at, selv om en Fæster har forbedret sin Gaard, saa udspringer deraf ikke noget Retstray for hans Livsarvinger til endog saa blot at succedere i Fæstet; de kunne ikke tvinge Eieren til at give dem Fæstebrev, om Fæstere ogsaa maatte have anvendt nok saa Meget paa Gaarden, og, er det rigtigt, saa er det endnu mere indlysende, at det Synspunkt, som jeg antydede, ikke kan berettigede til Indgreb i Eienomsretten af den Natur, som de, hvorefter her er Spørgsmaal. Jeg behøver ikke at henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa en Betragtning, som ikke her foreligger, nemlig at her jo ikke er Tale om den retfærdige Maade at afløse Fæstetvangen paa; thi, naar selve Afhændelsen foregik overeensstemmende med nærværende Lov, saa blev Stedet jo ved at være et Fæstested; Fæstetvangen vebblev ligesuldt, og man skal altsaa ikke fra dette Synspunkt, som ligger udenfor nærværende Sag, kunde hente nogen Betragtning, der i mindste Maade kan støtte den 5te Paragraph. Det var min første Hovederindring, jeg har mod § 5, at jeg anseer den for stridende imod den bestaaende Retstilstand, og derfor har jeg fundet mig forpligtet til at indstille, at denne

Paragraph gaaer ud. Men dernæst vil jeg tillade mig at henstille til de høitærede Herreres Betragtning, om det ikke er gaaet dem med denne Paragraph, ligesom det er gaaet mig. Det er gaaet mig, ligesom der staaer i Tabellen: „vestigia terrænt“. Jeg anseer det for at være meget farligt at gaae ind paa en Bestemmelse, navnlig i Henseende til den Materie, hvorefter her er Spørgsmaal, hvorved man forlader den sikkre Retgrund; jeg anseer det farligt, navnlig i dette Forhold og navnlig paa nærværende Tid. Det er jo nemlig Noget, som Tidsforholdene ikke kunne andet end lede En til at tænke paa, hvilke uklare Forestillinger og hvilken Strid imellem Interesserne der netop bevæger sig i vor Tid. Ingen af os kan beregne, men kan vel nære Frygt for de Slutninger, som senere kunne blive byggede paa en Bestemmelse, som den, der her er optagen i Paragraph 5. Naar Lovgivningen først igjennem den nærværende Lov sanctionerede at bortgive en Deel af de fideicommissariske Eiendommers Eiendom til Personer, der ikke have nogensomhelst retlig Adkomst til at erhverve samme, saa kunde Overgangen derfra let stee til lignende Dispositioner over al anden Eiendom, og jeg finder, at der er noget saa Bilkaarligt deri, at jeg virkelig ikke veed, hvorfor man ikke skulde kunne gaae over til andre Forholdsregler i lignende Retninger, naar man trostede sig til at give sit Bifald til den nærværende (3a). Jeg angriber altsaa § 5 fra den retlige Side og jeg angriber den fra den politiske Side; men jeg angriber ogsaa § 5 fra den logiske Side, efter den Afstemning, som igaar fandt Sted i det høitærede Thing; thi, efterat den Bestemmelse, hvorefter vi da stemte, er gaaet ud af § 1, vil det i mine Tanker være aldeles modsigende at holde paa § 5 (3a). Det er jo